

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. Варна, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Магдалена Кр. Недева

Членове: Диана Д. Митева
Даниела Д. Томова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Даниела Д. Томова Въззивно търговско дело
№ 20223001000591 по описа за 2022 година

Въззивното производство е разгледано по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. №18166/29.07.2022г. по описа на ВОС на
„МАРК 2” ЕООД, ЕИК 119665634, със седалище град София, подадена чрез
пълномощник адвокат Р. М., срещу решение №225/10.06.2022г. на Варненски окръжен
съд (ВОС), постановено по т.д. №786/2021г. по описа на ВОС.

С обжалваното решение са отхвърлени като неоснователни предявените от
ищеца – настоящ въззивник „МАРК 2” ЕООД срещу ответника „ЕНЕРГО-ПРО
ПРОДАЖБИ“ АД, ЕИК 103533691, град Варна, осъдителни искове за сумата
191 952,05 лева, представляваща дължима преференциална цена за произведена и
доставена, но неплатена електроенергия за м.10.2018г., ведно със законната лихва
върху тази сума считано от 17.11.2021г. (датата на подаване на исковата молба) до
окончателното ѝ плащане; сумата 56 892,44 лева, представляваща обезщетение за
забавено изпълнение върху главницата 191 952,05 лв. за периода от 16.12.2018г. до
предявяване на иска - 17.11.2021г.; сумата 7 075,28 лева, представляваща дължима
преференциална цена за произведена и доставена, но незаплатена електроенергия за
м.11.2018г., ведно със законната лихва върху тази сума считано от 17.11.2021г. (датата
на подаване на исковата молба) до окончателното ѝ плащане; сумата 2 097,12 лева,
представляваща обезщетение за забавено изпълнение върху главницата 7 075,28лв., за
периода от 16.12.2018г. до 17.11.2021г. – датата на предявяване на иска.

Основните оплаквания във въззивната жалба са, че обжалваното решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на чл.229, ал.1, т.4 от ГПК и в противоречие на ТР №1/2017 на ВКС, ОСГТК; постановено е при нарушение на материалния закон и е необосновано, тъй като съдът неправилно е анализирал ефекта на измененията на Закон за енергията от възобновяеми източници от м. юли 2015 г. върху механизма на производителите на ВЯЕЦ, неправилно е приел, че ищцовата ВЯЕЦ не може да се отнесе едновременно до централите, работещи до 2250 часа и тези работещи над 2250 часа в рамките на една календарна година, съотв. приложил е неправилно последствията от отмяната на т.2.7 и 2.8 от Решение СП-1/2015 на КЕВР, като изобщо не е приложим релевантната към спора материалноправна норма, които оплаквания са аргументирани с подробно изложени доводи.

При тези основни оплаквания и като твърди, че предявените искове са основателни и доказани, въззивникът моли за отмяна на обжалваното решение на първоинстанционния съд и уважаване на исковите претенции в цялост. Претендира и присъждане на разноски.

В срока по чл.263 ГПК насрещната страна – ответникът „Енерго - Про Продажби” АД, чрез пълномощника си по делото адвокат А. Т., САК, е подал писмен отговор вх. №23020/06.10.2022г. по описа на ВОС. Като излага подробно коментара си по оплакванията на ищеца и аргументира становище за неоснователност на въззивната жалба, въззиваемият ответник моли обжалваното решение на първоинстанционният съд да бъде изцяло потвърдено като постановено при спазване на процесуалните правила, правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски за въззивното производство.

Депозиран е и писмен отговор вх. №23083/06.10.2022г. от третото лице – помагач на страната на ответника „Национална електрическа компания“ ЕАД с доводи за неоснователност на въззивната жалба и искане за потвърждаване на обжалваното с нея решение.

В съдебно заседание жалбата и отговорът се поддържат.

В обхвата на служебната проверка по чл.269 ГПК въззивният съд намира, че обжалваното решение е валидно като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, и съдържащо реквизитите по чл. 236 ГПК. Същото е и допустимо.

За да се произнесе по същество на предявената въззивна жалба, съдът взе предвид следното от фактическа и правна страна:

Варненският окръжен съд е бил сезиран с исковата молба на „МАРК 2” ЕООД, ЕИК 119665634, седалище град София, с която срещу „ЕНЕРГО-ПРО ПРОДАЖБИ” АД, ЕИК 103533691, седалище град Варна, са предявени обективно кумулативно

съединени осъдителни искиове за сумата 191 952,05 лева, представляваща остатък от дължимата, но незаплатена продажна цена за цялото количество електрическа енергия, произведена през м. октомври 2018г. от собствената на ищеца вятърна електрическа централа - ВяЕЦ „Храброво 3” с обща инсталирана мощност от 4.000 kW, находяща се в землището на с. Храброво, общ. Балчик, за която е издадено дебитно известие №131 от 31.11.2018 г. към фактура №130 от 12.11.2018 г., ведно със следващото се обезщетение за забава в размер на законната лихва върху тази сума, считано от 16.12.2018г. до окончателното ѝ плащане, чийто размер до датата на подаване на исковата молба (17.11.2021г., вкл.) е 56 892,44 лева, **както и** за сумата 7 075,28 лева, представляваща дължима, но незаплатена продажна цена за цялото количество електрическа енергия, произведена през м. ноември 2018г., за която е издадена фактура №132 от 30.11.2018 г., ведно със следващото се обезщетение за забава в размер на законната лихва върху тази сума, считано от 16.12.2018г. до окончателното ѝ плащане, чийто размер до датата на подаване на исковата молба (17.11.2021г., вкл.) е 2 097,12 лева.

Страните не спорят по фактите, същите са и надлежно установени в хода на исковото производство. Така не се спори, че ищецът „МАРК 2” ЕООД, ЕИК 119665634, е производител на електрическа енергия от възобновяем източник - вятърна електрическа централа (ВяЕЦ) „Храброво 3” с обща инсталирана мощност от 4.000 kW, находяща се в землището на с. Храброво, общ. Балчик, присъединена към електроразпределителната мрежа на основание Договор за присъединяване на обект на независим производител на ел.енергия ДУА-119/11.02.2008-3010-ВГ-14.02.2008-ВГ-4027-18.06.2009 от 27.07.2009г., сключен с „Е.ОН България Мрежи“ АД (с променено понастоящем наименование „Електроразпределение Север” АД). Ответникът „ЕНЕРГО-ПРО ПРОДАЖБИ” АД, ЕИК 103533691, гр. Варна, е краен снабдител на електрическа енергия и титуляр на лицензия за дейността крайно снабдяване с електрическа енергия № Л-139-11/13.08.2004 год. издадена от ДКЕВР (допълнена с последващо Решение № И1-Л-139/09.12.2013год. на ДКЕВР). Като краен снабдител по силата на чл.31 от ЗЕВИ ответникът е задължен да купува електрическата енергия, произвеждана от възобновяеми източници при условията на същата норма, като част от електрическата енергия се заплаща по преференциални цени, определени от КЕВР, а друга част по цени за излишък. „Национална електрическа компания” ЕАД, ЕИК 000649348, седалище гр. София, е обществен доставчик и титуляр на лицензия за извършване на дейността обществен доставчик на електрическа енергия № Л-147-13/17.12.2004г., издадена от ДЕКВР. Като обществен доставчик, по силата на чл.94 от ЗЕ, „НЕК” ЕАД е задължено да купува от ответника, в качеството му на краен снабдител, количествата електрическа енергия от възобновяеми източници, която същият е закупил от производителите на лицензионната му територия.

Процесните количества електрическа енергия са произведени и продадени от

ищеца на ответника в изпълнение на Договор за изкупуване на електрическа енергия, произведена от възобновяем енергиен източник №177 от 30.08.2011г., сключен между „Енерго-Про Продажби” АД (с предходно наименование Е.ОН България Продажби“ АД) и „МАРК 2” ЕООД. Ищцовата централа е достигнала нетно специфично производство от 1907 kWh за 1 kW инсталирана мощност през м. октомври 2018г., но без да е достигнала 2250 ефективни работни часове. Произведената до достигане на прага от 1907 kWh ел. енергия ищецът е фактурирал на ответника по преференциална цена от 191 лв./MWh (т.7 от Решение № Ц-018/30.03.2011г. на КЕВР) като е издал фактура №128/31.10.2018г. Произведеното количество над този праг е фактурирал по цена, съответна на цената за излишък на балансиращия пазар, определена от „ЕСО” ЕАД, като е издал фактура №130 от 12.11.2018г. И по двете фактури ищецът е получил плащане от ответника. Впоследствие ищецът е издал дебитно известие №131 от 30.11.2018г. към втората фактура (№130/12.11.2018г) за остатъка от продажната цена, определяйки я по реда на т.7 от Решение № Ц-18 от 20.06.2011г. на ДКЕВР, което ответникът е върнал на издателя, обосновавайки становище за недължимост на сумата по него. През м. ноември 2018г. ищцовата ВЯЕЦ е работила под 2250 ефективни годишни часове като е надхвърлила прага от 1907 kWh, но без да надхвърля прага от 2139 kWh нетно специфично производство от 1 kW инсталирана мощност. Произведената през този месец (м. ноември 2018г.) ел. енергия ищецът е фактурирал на ответника по преференциална цена от 191 лв./MWh (т.7 от Решение № Ц-018/30.03.2011г. на КЕВР). Ответникът е извършил само частично плащане по издадената му фактура №132 от 30.11.2018г., съответно на цената за излишък. Не е спорно и че количествата електроенергия, отразени в представените по делото фактури и дебитно известие, са действително произведени от ищцовото дружество.

Спорът между страните е правен и по същество се заключава в това, след изменението на чл.31, ал.5 от ЗЕВИ (ред., ДВ, бр. 56/2015 г., в сила от 24.07.2015 г.) и приемането на Решение № СП-1/15.10.2020г. на КЕВР допустимо ли е след достигането на нетното специфично производство на електрическа енергия от собствената на ищеца вятърна електрическа централа в размер на 1 907 kWh и заплащането му от страна на ответника – краен снабдител по преференциалната цена по т.7 от Решение № Ц-18 от 20.06.2011г. на ДКЕВР (191.00 лв./MWh, без ДДС), въз основа на твърдение за надхвърляне впоследствие на прага от 2 250 ефективни годишни часове работа на централата да се претендира приложимост на Решение № СП-2 от 15.10.2020г. (т.2.8 от отмененото Решение №СП-1/31.07.2015г.), съответно заплащане на разликата между нетните специфични производства по тези решения по преференциалната цена по т.7 от Решение № Ц-18 от 20.06.2011г., или за всички количества електрическа енергия над нетното специфично производство от 1 907 kWh се дължи единствено цена за излишък на балансиращия пазар Спорът допълнително е основан и на неприложимостта на Решение № СП-1 от 15.10.2020г. за произведените

количества ел. енергия през процесния период след като това решение е предмет на оспорване пред административния съд, а предходното идентично Решение №СП-1/31.07.2015 г. в частта му по т.2.7. и т.2.8, раздел втори, е било отменено с влязъл в сила съдебен акт – решение №5483/26.09.2018г. по адм. дело №8493/2015г. по описа на Административния съд София - град, потвърдено с решение №3312/04.03.2020г. по адм. дело №14112/2018г. на Върховния административен съд (ВАС).

Процесният договор №177 от 30.08.2011г. е сключен между „Енерго-Продажби” АД и „МАРК 2” ЕООД при действието на Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) (обн., ДВ, бр.35 от 3.05.2011г.), и е с предмет изкупуване от ответното дружество – купувач на електрическата енергия, произвеждана от ищцовото дружество – продавач от възобновяем енергиен източник – ВЯЕЦ „Храброво 3”, с обща инсталирана мощност от 4.000 kW, изградена в поземлен имот в землището на с. Храброво, общ. Балчик. Договорът е сключен за срок от дванадесет години, определен съгласно чл.31, ал.2, т.2 от ЗЕВИ. В съответствие с чл.31, ал.1 от ЗЕВИ, страните изрично са приели, че електрическата енергия, произведена от централата на ищеца, ще се изкупува от купувача по определена от ДКЕВР преференциална цена, в съответствие с разпоредбите на ЗЕВИ, която не се изменя за срока на договора - чл.16, ал.1 и 2 от договора. Изрично в чл.16, ал.3 страните са приели, че цената, по която производителят ще продава на купувача електрическата енергия, е определена с Решение на ДКЕВР № Ц-18 от 20.06.2011г.

С изменението на чл.31, ал.5 от ЗЕВИ (обн., ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 1.01.2014г.) е предвидено по преференциална цена да се изкупуват само количествата произведена електрическа енергия до размера на определената средногодишна продължителност на работа, съгласно решението на ДКЕВР за определяне на цена на конкретния производител. Количествата над този размер се заплащат по утвърдената от ДКЕВР цена, по която общественият доставчик продава електрическата енергия на крайните снабдителите и електроразпределителните дружества. С последващо изменение на чл.31, ал.5 от ЗЕВИ (обн., ДВ, бр. 56 от 2015г., в сила от 24.07.2015 г.), количествата произведена електрическа енергия, подлежащи на заплащане на преференциална цена, са обвързани с размера на нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциални цени в съответните решения на КЕВР, като е предвидено количествата, надхвърлящи това производство, да се заплащат по цена за излишък на балансиращия пазар. Нетното специфично производство на електрическа енергия е определено като средногодишното производство на електрическа енергия от 1 kW инсталирана мощност съгласно решението на КЕВР за определяне на преференциални цени след приспадане на собствените нужди – т.29 от Допълнителните разпоредби на ЗЕВИ.

С посочената законова разпоредба е въведена промяна на регламентацията на

пазара на ел. енергията, произвеждана от възобновяем източник, като се ограничава преференциално изкупуването производство не само като цени, но и като обем, с въвеждането на праг – нетно специфично производство (НСП), до който крайният снабдител е задължен за изкупи ел. енергията по преференциална цена, а съответно остатъкът от производството – по цена за излишък на балансиращия пазар. В Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. КЕВР е запазил разграничението според годишни часове работа и посочва различни обеми на НСП за централи, работещи до и над 2250 часа годишно, въз основа на същия определящ според регулатора специфичен критерий за този вид производители (наличен ресурс на първичния енергиен източник). Съдът не споделя спорната интерпретация на новата регулация, направена от ищеца, тъй като всички съображения и доводи са в противоречие със закона, регулиращ процесните отношения. Разпоредбата на чл.31, ал.5 ЗЕВИ на общо основание намира приложение както към бъдещи производители, така и към тези, които вече имат сключени дългосрочни договори, доколкото ЗИД на ЗЕВИ не съдържа норми, изключващи действието му от определени заварени правоотношения. Трайно се е наложило в съдебната практика по приложението на посочената разпоредба разбирането, че ако се допусне, че един и същи производител може да промени началното си планиране и да преминава от една към друга тарифа в рамките на една и съща година, би довело до получаване на приход на производителя над заложената за съответната група централи норма на възвращаемост на разходите и би обезсмислило самата нова регулация, целяща ограничаване на приход над нормирана обща възвращаемост от инвестиция в полза на обществото.

Дори и да се приеме, че първоначално страните по спора са договорили заплащане на изкупуваната ел.енергия от ищцовата ВЯЕЦ по двете преференциални цени, то след влизането в сила на изменената редакция на чл.31, ал.5 от ЗЕВИ от 25.07.2015г., тази договореност не намира приложение, тъй като противоречи на въведеното с изменението на закона ограничение за изкупуване по преференциална цена. В този смисъл и в мотивите към законопроекта за изменение на чл.31, ал.5 от ЗЕВИ изрично е посочено, че замяната на понятието „средногодишна продължителност на работата“ с „нетно специфично производство на ел.енергия“ цели да създаде условия по преференциални цени да бъдат изкупувани само онези количества ел.енергия, „които осигуряват приходи на производителите от възобновяеми източници, съответстващи на заложената норма на възвръщаемост в определените преференциални цени със съответните решения на КЕВР“. Целта на изменението на закона е да постигне баланс между разходите на обществения доставчик и нормата на възвръщаемост на производителите, заложена в определените преференциални цени по начин, който изключва възможността от неоснователно обогатяване на последните.

С решение по адм. дело № 8493/2015г. по описа на Административния съд

София - град, потвърдено с решение №3312/04.03.2020г. по адм. дело №14112/2018 на ВАС, III отд., влязло в сила, решение №СП-1/31.07.2015г. на КЕВР по т.2.7. и т.2.8. е отменено. След окончателното произнасяне на съда секторният регулатор (КЕВР) е приел ново решение - Решение № СП-1 от 15.10.2020г., с което е установено, считано от 31.07.2015 г., нетно специфично производство на ел. енергия в размер на 1907 kWh, въз основа на което в Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на КЕВР, в частта по т.7, е определена преференциална цена за вятърни електрически централи, работещи до 2250 часа. Това решение е породило своето действие и следва да бъде съобразено от съда. Съгласно разпоредбата на чл.13, ал.9 ЗЕ решенията на КЕВР могат да бъдат обжалвани относно тяхната законосъобразност пред Административния съд - град София, но обжалването не спира изпълнението на решението. Законодателят е въвел правилото за предварително изпълнение на решенията на регулатора, като независимо от тяхното обжалване, същите произвеждат валидни правни последици и са обвързващи за страните по тези правоотношения. Съгласно § 17 от ПЗИ от ЗЕВИ за комисията съществува законовото задължение да приеме решение, с което установява нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на комисията, приети до влизането в сила на ЗЕВИ. Обстоятелството, че Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. в съответната част е отменено с влязъл в сила съдебен акт поражда именно необходимостта регулаторът да изпълни вменените му със закон задължения и да установи нетното специфично производство на електрическа енергия за преференциалните цени по Решение № Ц-18 от 20.06.2011 г. на КЕВР.

Обжалването понастоящем на новите решения на КЕВР – Решение № СП-1 от 15.10.2020г. и Решение № СП-2 от 15.10.2020г. на КЕВР, няма релевантно значение за междувременно регулираните с акта субективни права, респ. не е предпоставка за спиране на гражданското дело по реда на чл. 229, ал.1, т.4 ГПК /така Определение № 60423 от 13.07.2021 г. на ВКС по т. д. № 2114/2020 г., II т. о., ТК; Определение № 442/30.07.2015 год. по ч.т.д.№ 1386/2015 год. на Второ т.о., ВКС/. Спирането на исковото производство от гражданския съд по причина на висящото пред административен съд производство по обжалването му би довело косвено до спиране на неговото изпълнение в противоречие с императива на чл.13, ал.9 ЗЕ. Евентуалната последваща отмяна на тези решения ще заличи последиците от допуснатото предварително изпълнение, но този факт е относим към задължението на административния орган да определи възстановителни мерки съгласно чл.301 АПК, не и към преценката на гражданския съд относно възникването, изменението и съществуването претендираните с исковите вземания (така Решение № 60185 от 16.08.2022г. по т. д. № 2108/2020 г., ВКС, I т.о.).

Освен това, въззивното дружество поддържа искането със съдът да се произнесе по реда на инцидентния контрол относно валидността на тези две решения от

15.10.2020г. на КЕВР, на осн.чл.17 ал.2 ГПК. Съдът намира искането за лишено от правен интерес. Основният спорен по делото въпрос, както бе посочено по-горе, се концентрира върху това дали по отношение на една и съща електроцентрала, в рамките на една календарна година, са приложими и двете тарифи за изкупуване на произведената ел.енергия по преференциални цени или спрямо една централа, в рамките на една календарна година е приложима само едната тарифа при достигане на размера, след който разликата се заплаща по цени на излишък. Признаването на новоприетите решения на КЕВР за незаконосъобразни и следващото от това незачитане на правните им последици не би допринесло за разрешаването на този въпрос. Предвид на това съдът отклонява произнасянето си по този въпрос.

От клаузите на сключения между страните договор за изкупуване на ел. енергия, регламентиращи механизма за определяне на договорената цена, се установява постигнато съгласие за приложимостта на т.7 от Решение №Ц-18 от 20.06.2011г. за произвежданата и доставяна ел. енергия от ВяЕЦ на ищеца, доколкото същото се отнася до централи, работещи до 2250 часа, както в случая се твърди, че е работила ищцовата централа през 2018 година. Предвид това и съгласно Решение № СП-1 от 15.10.2020г. нетното специфично производство за процесната ВяЕЦ като ценообразуващ елемент е 1907 kWh. Между страните няма спор, че ответникът е заплатил количествата ел. енергия, произведени до достигане на това НСП по преференциалната цена от 191 лв./MWh (по т.7 от Решение №Ц-18 от 20.06.2011г.), съответно надхвърлящите количества за процесния период - по цена за излишък, като няма спор относно нейния размер.

С оглед на така изложеното съдът намира, че предявените искове се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени. Неоснователни се явяват и акцесорните претенции за обезщетение за забава за периодите по исковата молба, както и за присъждане на законна лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задълженията. Постановеното при идентичен краен резултат решение на ВОС следва да бъде потвърдено.

В полза на въззиваемата страна „Енерго - Про Продажби“ АД следва да бъдат присъдени сторените във въззивното производство разноски съобразно представен списък по чл.80 ГПК, възлизащи на 9 372 лева - заплатен адвокатски хонорар. Процесуалното представителство е осъществено по два обективно кумулативно съединени иска - иск по чл.79, ал.1 ЗЗД за заплащане на сумата от 199 027,33 лева - цена на произведена и доставена ел.енергия за м.октомври и ноември 2018 год. и иск по чл.86, ал.1 ЗЗД за съответстващо обезщетение за забавено плащане на главното вземане в общ размер на 58 989,56 лева. Обстоятелството, че главните притезания касаят два различни периода - м. октомври и ноември 2018 год. не обуславя наличието на два обективно съединени главни иска. Главният иск е един, тъй като за различните индивидуализирани периоди е налице идентично правно основание на съдебно предявеното вземане и съвпадащ петитум. При наличие на обективно съединени претенции минималното адвокатско възнаграждение по делото следва да се определи

като сбор от минималните възнаграждения според материалния интерес по отделните иски /арг. от т.18 Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, Определение № 388 от 16.08.2022 г. на ВКС по ч. т. д. № 1840/2021 г., II т. о., ТК; Определение № 77 от 4.02.2021 г. на ВКС по ч. т. д. № 1819/2020 г., II т. о., ТК и др./. Отчитайки горното и при приложение на чл.7, ал.2, т.4 и т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в редакцията към датата на сключване на договора – ДВ, бр. 68 от 2020 г.) общият минимален размер на дължимото адвокатско възнаграждение е 9 372,30 лева с ДДС, който сбор съвпада напълно с платения от въззиваемия ответник адвокатски хонорар. В този смисъл възражението на въззивника по чл.78, ал.5 ГПК за прекомерност се преценява като неоснователно.

Въз основа на изложените мотиви и на основание чл.272 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №225/10.06.2022г. на Окръжен съд - Варна, постановено по т.д. №786/2021г. по описа на ВОС.

ОСЪЖДА „Марк 2” ЕООД, ЕИК 119665634, със седалище и адрес на управление град София бул. „България” №51Б, ет.4, п.к. 1404, район „Триадица”, **да заплати на „Енерго-Про Продажби” АД**, ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление гр. Варна 9009, район „Владислав Варненчик”, Варна Тауърс-Г, бул. „Владислав Варненчик” №258, **сумата 9 372 лева** (девет хиляди триста седемдесет и два лева), представляваща сторени разноси за въззивното производство, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен касационен съд на Р. България с касационна жалба, която следва да се подаде в едномесечен срок, считано от датата на връчване на препис от същото на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____